

ELS TRES REIS DE L'ORIENT

Tres que van sempre plegats,
mirant estrelles del cel,
per camins de vent i sorra.

El blanc a vegades cau
de la gropa del camell,
perquè el cor se li adormia
en un somni volander.

El ros és gros i festós,
golut de mel com un ós.

El negre se'ns va migrar,
fora del temps i l'espai,
per Belkis, reina de Saba.

El servia, fidelíssim,
Sembobitis, conseller,
màgic i metge, sortit
de l'antiga escola d'On.

Coneixia mil secrets
i l'espant de l'encanteri
de l'herba de seguisssets.
—Em comencen d'ensopir
les tertúlies al desert.
Galopem rera el cometa.
Quan s'aturi, pararem.
—Millor fóra que tornassis
a la cort, a sancionar
nous tractats de pau i guerra.
—Que s'esperin, tant se vall!
Avancem vers el portal.

Arriben davant un nen
ben igual al teu o a un altre.
En bolquers molt endreçats,
plora als braços de la mare.

També veuen una mula,
un bou ajaçat al sol
(enorme repòs del bou!)

i un home que pica claus

assegut en un escó,
amb gran aire de fatiga
i de no saber què passa.

—Ofrenem or, mirra, encens,
quasi un plus de vida cara.

Preneu-ne la voluntat,
dispenseu que sigui magra:
als arxius sacerdotals
no hi ha precedents legals.
Déu mantingui la salut
i no augmenti la mainada.
El viatge ja enllestit,
baró de florida vara,
acompanya'ns al cancell
i dóna'ns almenys les gràcies.

Els jerarques van tranquils,
per la calma de la tarda.
Parlaven coses de grans,
després de feina acabada.

Es contaven acudits
i reien fins a les llàgrimes.
.Sembobitis els segueix,
fent posat de prunes agres.
Desaprova aquell humor,
que no entén: l'assignatura
no s'ensenya pas a On.

Salvador Espriu (Santa Coloma de Farners, 1913 - Barcelona, 1985)